

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25CoCsp/11/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4124208431
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Konštiaková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2026:4124208431.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Konštiakovej a členov senátu JUDr. Vladimíra Novotného a JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD., v spore žalobcu: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. E. F. XXX/XX, G. - H., proti žalovanému: Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., so sídlom Bajkalská 30, Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 31 335 004, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Marián Kurhajec, s.r.o., so sídlom Bajkalská 13, Bratislava, IČO: 36 860 662, o zaplatenie 1.928,93 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra č.k. 53Csp/105/2024-197 zo dňa 30. júna 2025, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému **p r i z n á v a** proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, o výške ktorého nároku rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnej výške. O výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil poukazom na § 497 Obchodného zákonníka, § 94 ods. 1, 2 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, § 708 ods. 1, 2, § 716 ods. 1, 3 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 1, § 2 ods. 1 zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, § 420 ods. 1, § 100 ods. 1, § 106 ods. 1, 2, § 122 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

2. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobou zo dňa 07.08.2024, doručenu tunajšiemu súdu dňa 07.08.2024, sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu sumu vo výške 1.928,93 eura, úrok z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 1.236,93 eura od 18.01.2022 do zaplatenia a úrok z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 692,- eur od 15.06.2022 do zaplatenia. Žalobu podal z dôvodu, že dňa 18.01.2022 žalovaný vyhotovil a zaslal žalobcovi oznámenie, v ktorom uviedol, že odúčtoval na základe exekučného príkazu 433EX 1378/21 z účtu stavebného sporenia žalobcu č. 4547055601 sumu 1.236,93 eura. Dňa 15.06.2022 žalovaný vyhotovil a následne zaslal žalobcovi oznámenie, že na základe exekučného príkazu 433EX 72/22 odúčtoval z účtu stavebného sporenia žalobcu č. 4547055601 sumu 692,- eur. Dňa 15.07.2024 zaslal žalobca žalovanému výzvu na úhradu tejto pohľadávky. Žalovaný výzvu prevzal dňa 16.07.2024, pohľadávku v stanovenej lehote neuhradil. Ďalej v žalobe uviedol, že vzťah majiteľa účtu je vzťahom, kde veriteľ je majiteľ účtu a banka dlžník. Z vyššie uvedeného vyplývalo, že žalovaný má povinnosť označiť len účty, ktorých je majiteľ žalobca, resp. takýto zmluvný vzťah je prítomný. Žalovaný označil 4547055601 (I. XXXX XXXX XXXX

XXXX XXXX) účet v zmluve na úvere na bývanie č. 4547055601, kde má žalobca povinnosť uhrádzať dlh z predmetného úveru. Žalobca, ale majiteľom predmetného účtu nie je, nakoľko jednak absentuje vzťah nadradenosti majiteľa účtu. Účet uvedený v zmluve o úvere na bývanie je úverový účet, kde má povinnosť uhrádzať splátky z úveru. Žalovaný tak na základe spotrebiteľského vzťahu úveru na bývanie odúčtoval z úverového účtu splátky úveru žalobcu, pričom sa jednalo o úverový účet a účet ktorým nie je majiteľ žalobca. Žalovaný tak odúčtoval finančné prostriedky zo splátok úveru na bývanie, pričom k uvedenému nemal žiaden právny dôvod, čím spôsobil žalobcovi škodu spolu vo výške 1.928,93 eura. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17CoEk/3/2024, v zmysle ktorého nebolo možné viesť exekučné konanie na uvedený účet, nakoľko zo zmlúv žalobca nie majiteľom účtov napriek skutočnosti, že tak žalovaný majiteľa účtov uvádza.

3. Platobným rozkazom Okresného súdu Nitra zo dňa 20.09.2024 č.k. 53Csp/105/2024-38 bolo žalobe žalobcu vyhovené. Podaním zo dňa 07.10.2024, doručeným súdu dňa 07.10.2024, podal žalovaný voči platobnému rozkazu odpor, v ktorom navrhol, aby súd platobný rozkaz zrušil a po vykonanom dokazovaní žalobu v celom rozsahu zamietol ako nedôvodnú. Uviedol, že nárok žalobcu neuznáva a popiera ho v celom rozsahu z dôvodu, že žalobca v konaní nepreukázal ani nekonštatoval, akú zákonnú alebo zmluvnú povinnosť mal žalovaný porušiť. V tomto smere poukázal na konanie vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 36Csp/2021/2022, ktoré je právoplatne skončené a v rámci ktorého žalobca žiadal od žalovaného splnenie povinnosti, okrem iného, aj aby žalovaný neuvádzal žalobcu ako majiteľa účtu č. I. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX. O tomto nároku bolo právoplatne rozhodnuté tak, že žaloba žalobcu bola zamietnutá ako nedôvodná. Zároveň okresný súd v tomto rozhodnutí uviedol, že mal vykonaným dokazovaním za preukázané, že žalovaný neporušil žiadne ustanovenie zákona ani zmluvné ustanovenie podľa zmlúv, ktoré strany medzi sebou uzatvorili. Zároveň uviedol, že žalovaný uzatvoril zmluvy so žalobcom podľa ustanovení zákona o stavebnom sporení a následne v rámci exekučného konania poskytol exekútorovi súčinnosť, pričom k postupu exekútora nemá súd oprávnenie sa v tomto spore vyjadrovať. Obdobne argumentoval aj odvolací súd, ktorý uviedol, že k odúčtovaniu finančných prostriedkov nedošlo svojvoľne, ale na základe exekučného príkazu č. 433EX 1378/21 a exekučného príkazu 433EX 72/22. Uviedol, že nie je pravdou, že by došlo k odúčtovaniu finančných prostriedkov na základe exekučného príkazu na úverovom účte žalobcu. Z oznámenia zo dňa 18.01.2022, ako aj z oznámenia z 15.06.2022 jednoznačne vyplývalo, že na základe exekučného príkazu došlo k odúčtovaniu peňažných prostriedkov na účte stavebného sporenia. Účet č. I. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX je účtom stavebného sporenia, ktorý vznikol na základe zmluvy o stavebnom sporení z 11.04.2016. Touto zmluvou sa žalovaný zaviazal zriadiť a viesť stavebnému sporiteľovi (žalobcovi) účet a pripisovať úroky k vkladom v zmysle tejto zmluvy a všeobecných obchodných podmienok. K uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici žalovaný uviedol, že nie je účastníkom tohto exekučného konania a preto nevie, aké dôkazy súd pred vydaním rozhodnutia vykonal. Tiež uviedol, že odvolací súd posudzoval odúčtovanie peňažných prostriedkov z úverového účtu, nie z účtu stavebného sporenia. Uvedené exekučné konanie sa týka odlišnej exekučnej veci, a preto mal za to, že toto rozhodnutie nie je relevantné v prejednávanej veci. Úverový účet, t. j. účet medziúveru v danom prípade mal číslo 4547055603, čo vyplývalo aj zo zmluvy o úvere na bývanie z 14.05.2016. Žalobca v konaní nepreukázal vznik škody, nakoľko mu žiadna škoda nemohla vzniknúť. Úver na bývanie doteraz nie je splatený a žalobca má dlh vo výške 31.000,- eur. Žalobca nepreukázal nielen porušenie právnej povinnosti zo strany žalovaného, ale nepreukázal ani vznik škody ani príčinnú súvislosť medzi údajným porušením povinnosti údajnou škodou.

4. Súd prvej inštancie vec prejednal na nariadených pojednávaniach a vykonaným dokazovaním zistil, že dňa 11.04.2016 uzavrel žalovaný so žalobcom ako stavebným sporiteľom zmluvu o stavebnom sporení č. 4547055 6 01 s cieľovou sumou 34.600,- eur, ročnou úrokovou sadzbou z vkladov 0,10%, ročnou úrokovou sadzbou stavebného úveru 2,90% p. a., voliteľným pridelením 40%, s mesačným vkladom v minimálnej odporúčanej výške 276,80 eura s prémiovým zvýhodnením. Žalovaný sa zaviazal zriadiť a viesť stavebnému sporiteľovi účet a pripisovať úroky k vkladom. Stavebný sporiteľ sa zaviazal vkladať na účet stavebného sporenia peňažné prostriedky a prenechať ich na spravovanie banke v zmysle platných právnych predpisov. Dňa 14.05.2016 uzatvoril žalovaný ako veriteľ so žalobcom ako dlžníkom zmluvu o úvere na bývanie č. 4547055 6 01, na základe ktorej bol žalobcovi na preklopenie obdobia, kým dlžník splní všetky podmienky na pridelenie cieľovej sumy a poskytnutie stavebného úveru, poskytnutý medziúver č. 4547055 0 03 vo výške 34.600,- eur. Pri dodržaní všetkých zmluvných podmienok, ako aj Všeobecných podmienok stavebného sporenia a úverov pre fyzické osoby sa medziúver zúčtuje bez osobitnej dohody s nasporenou sumou na účte stavebného sporenia, čím sa medziúver zmení na stavebný úver pod č. 4547055 6 01 vo výške 20.540,78 eura. Medziúver

č. 4547055 0 03 bol poskytnutý na dobu určitú v celkovej výške 34.600,- eur s úrokovou sadzbou medziúveru vo výške 3,99 % p. a. s výškou mesačnej splátky 115,05 eura a počtom splátok do pridelenia cieľovej sumy: 224, so splatnosťou jednotlivých splátok úrokov z medziúveru 15. deň mesiaca. Medziúver bol poskytnutý dlžníkovi, ktorý má uzatvorenú existujúcu zmluvu o stavebnom sporení č. 4547055 6 01. Výška mesačného vkladu, ktorý mal dlžník realizovať bol 60,52 eura, pričom splatnosť tohto vkladu je 15. deň mesiaca. Počet mesačných vkladov, ktoré je potrebné uskutočniť na splnenie podmienky pridelenia CS je 224. Stavebný úver bol uzatvorený na dobu určitú č. 4547055 6 01 s výškou stavebného úveru po pridelení cieľovej sumy 20.540,78 eura, s úrokovou sadzbou stavebného úveru 2,90% p. a., splatnosťou splátok istiny a úrokov 15. deň v mesiaci, s počtom splátok 137 s výškou mesačnej splátky 175,57 eura. Doba trvania zmluvy bola dohodnutá na 30,08 rokov. Termín konečnej splatnosti medziúveru/stavebného úveru bol 15.06.2046. RPMN pri stavebnom úvere: 2,91% a RPMN pri medziúvere 4,21%. Celková výška medziúveru bola vo výške 34.600,- eur a celková čiastka medziúveru, ktorú musí dlžník zaplatiť bola 64.469,70 eura. Výška odplaty za poskytnutie úveru zo sumy poskytnutých peňažných prostriedkov je pre medziúver 5,67% a pre stavebný úver 2,96%. Z bodu 5.12 predmetnej zmluvy vyplývalo, že vklady na účte stavebného sporenia slúžia na vytvorenie kapitálu vo forme nasporenej sumy, ktorý bude použitý ako jednorazová splátka medziúveru pri pridelení cieľovej sumy, pričom nezaručuje splatenie celkovej výšky úveru poskytnutého podľa tejto zmluvy. Nasporená suma na účte stavebného sporenia sa v prípadoch zúčtovania, ak toto zúčtovanie nastane z rôznych dôvodov, považuje za splátku úveru, ktorú je veriteľ oprávnený jednostranne zúčtovať a inkasovať z účtu stavebného sporenia. Z bodu 10.19 predmetnej zmluvy vyplývalo, že pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru alebo odstúpení od zmluvy má veriteľ právo zúčtovať nasporenú sumu na účte zmluvy o stavebnom sporení, ku ktorej je medziúver poskytnutý, so sumou poskytnutého medziúveru, dlžných úrokov a poplatkov. Z oznámenia o odúčtovaní peňažných prostriedkov na základe exekučného príkazu zo dňa 18.01.2022 vyplývalo, že žalovaný oznámil žalobcovi, že na základe exekučného príkazu na vykonanie exekúcie príkázaním pohľadávky z účtu v banke č. 433EX 1378/21, ktorý vydal exekútor JUDr. Peter Stodola, žalovaný z jeho účtu stavebného sporenia č. 4547055 6 01 odúčtoval sumu vymáhanej pohľadávky oprávneného vo výške 1.236,93 eura v prospech účtu uvedeného v exekučnom príkaze. Odúčtovaním tejto sumy z účtu stavebného sporenia došlo k zníženiu nasporenej sumy na účte stavebného sporenia o výšku odúčtovanej sumy. Z tohto dôvodu môže dôjsť k situácii, že nebude splnená jedna z ostatných podmienok pre zmenu medziúveru na stavebný úver v budúcnosti, a to dostatočná výška nasporenej sumy na účte stavebného sporenia. Z oznámenia o odúčtovaní peňažných prostriedkov na základe exekučného príkazu zo dňa 15.06.2022 vyplývalo, že žalovaný oznámil žalobcovi, že na základe exekučného príkazu na vykonanie exekúcie príkázaním pohľadávky z účtu v banke č. 433EX 72/22, ktorý vydal exekútor JUDr. Peter Stodola, žalovaný z jeho účtu stavebného sporenia č. 4547055 6 01 odúčtoval sumu vymáhanej pohľadávky oprávneného vo výške 692,- eur v prospech účtu uvedeného v exekučnom príkaze. Odúčtovaním tejto sumy z účtu stavebného sporenia došlo k zníženiu nasporenej sumy na účte stavebného sporenia o výšku odúčtovanej sumy. Z tohto dôvodu môže dôjsť k situácii, že nebude splnená jedna z ostatných podmienok pre zmenu medziúveru na stavebný úver v budúcnosti, a to dostatočná výška nasporenej sumy na účte stavebného sporenia. Z oznámenia zo dňa 06.11.2024 vyplývalo, že žalovaný oznámil žalobcovi že účet stavebného sporenia č. 4547055 6 01 je vedený na jeho meno, pričom vznikol na základe Zmluvy o stavebnom sporení č. 4547055 6 01 medzi žalovaným a žalobcom dňa 11.04.2016. Žalovaný ako banka po obdržaní príkazu na začatie exekúcie je povinný zablokovať finančné prostriedky na účte povinného v exekučnom konaní. Následne je povinný vyplatiť pohľadávku a príslušenstvo súdnemu exekútorovi. Odúčtovaním finančných prostriedkov z účtu stavebného sporenia došlo k zníženiu nasporenej sumy na účte stavebného sporenia o výšku odúčtovanej sumy. Z tohto dôvodu môže dôjsť k situácii, že nebude splnená jedna z ostatných podmienok pre zmenu medziúveru na stavebný úver v budúcnosti, a to dostatočná výška nasporenej sumy na účte stavebného sporenia. Z amortizačnej tabuľky pre medziúver a stavebný úver vyplývalo, že v roku 2035 pri pridelení CS by mala nasporená suma byť vo výške 14.059,22 eura. Z oznámenia a výzvy na úhradu pohľadávky vo výške 1.928,93 eura zo dňa 15.07.2024 vyplývalo, že žalobca vyzval žalovaného na úhradu dlhu vo výške 1.928,93 eura v lehote do 7 dní od prevzatia tohto dokumentu. Ak dlh nebude uhradený, bude na súd podaný platobný rozkaz s cieľom vymôcť pohľadávku súdnou cestou. Z oznámenia zo dňa 02.08.2022 vyplývalo, že žalobca oznámil žalovanému, že vo veci týkajúcej sa úveru na bývanie č. 4547055601, bol podaný návrh na zastavenie exekúcie z dôvodov, ktoré spôsobili zánik exekučného titulu. Splátky uvedeného úveru nemôžu byť blokovanie exekútorom a ani byť predmetom exekúcie len preto, že sa jedná o účet patriaci jeho osobe. Nebolo preto žiadnym oprávnením banky splátky predmetného úveru poskytovať akémukoľvek exekútorovi. Z rozsudku tunajšieho súdu č. k. 36Csp/201/2022-154 zo dňa 12.09.2023 vyplývalo, že

žalobca podal voči žalovanému žalobu o splnenie povinnosti, ktorou žiadal, aby súd uložil žalovanému, aby účet I. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX neuvádzal ako účet patriaci majiteľovi účtu - žalobcovi, pokiaľ absentuje písomný zmluvný vzťah, uzavretý podľa § 708 - 716 ObchZ, o tom, že majiteľom účtu alebo vkladového účtu je žalobca. Predmetným rozsudkom súd žalobu zamietol z dôvodu, že žaloba je nedôvodná a žalobný návrh nevykonateľný. Súd uviedol, že mal za preukázané, že žalovaný neuzatvoril zmluvy so žalobcom podľa § 708 alebo 716 ObchZ, ale podľa zákona o stavebnom sporení ako aj zákona o úveroch na bývanie, resp. o spotrebiteľských úveroch. Rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 11CoCsp/1/2024-246 zo dňa 22.05.2024, na odvolanie žalobcu, bol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 36Csp/201/2022-154 zo dňa 12.09.2023 potvrdený. Z bodu 24 tohto rozsudku vyplývalo, že z predloženého exekučného príkazu vyplýva, že exekútor, v prípade žalobcu zvolil spôsob exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu žalobcu v banke - Prvá stavebná sporiteľňa, a.s.. Ak v tom smere žalovaný poskytol exekútorovi súčinnosť a poskytol exekútorovi čísla účtov žalobcu, vedených u žalovaného a následne postupoval v zmysle exekučného príkazu exekútora, žalovaný neporušil žiadne ustanovenie zákona a ani zmluvné ustanovenie v zmysle zmlúv, ktoré medzi sebou strany sporu uzavreli. Z bodu 26. rozsudku vyplývalo, že je zrejmé, že jednotlivé účty boli zriadené na základe zmlúv uzatvorených so žalovaným a sú vedené pre žalobcu, teda tieto sú účtami žalobcu vedenými v banke / u žalovaného/, ktorý má vo vzťahu k exekútorovi oznamovaciu povinnosť. Zo žiadneho zákonného ustanovenia nemožno vyvodiť, že by sa táto povinnosť mala týkať len vkladových účtov. Z pripojeného exekučného spisu sp. zn. 433EX 72/22 vyplývalo, že oprávnený, Slovenská republika - Inšpektorát práce Nitra, podal návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému - žalovanému, o vymoženie istiny 500,- eur na základe vykonateľného exekučného titulu - rozhodnutia Inšpektorátu práce Nitra sp. zn. 382/20/práv., A./XXXX zo dňa 03.03.2020. Dňa 02.02.2022 vydal súdny exekútor upovedomenie o začatí exekúcie, ktorým upovedomil povinného, že exekúcia sa vykoná prikázaním pohľadávky z účtu povinného v banke. Povinný prevzal upovedomenie o začatí exekúcie dňa 18.02.2022. Dňa 07.06.2022 súdny exekútor vydal exekučný príkaz prikázaním pohľadávky z účtu č. I. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, I. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, I. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX a I. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vedených u žalovaného. Zároveň prikázal banke po doručení tohto exekučného príkazu odpísať pohľadávku vo výške 500,- eur a trovy exekútora vo výške 192,- eur vrátane DPH z účtu povinného na účet súdneho exekútora. Dňa 21.06.2022 súdny exekútor vydal upovedomenie o ukončení predmetnej exekúcie z dôvodu, že vymáhaný nárok vrátane trov exekúcie bol v plnej výške vymožený. Povinný prevzal upovedomenie dňa 06.07.2022. Z pripojeného exekučného spisu sp. zn. 433EX 1378/21 vyplývalo, že oprávnený, Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s., podal návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému - žalovanému, o vymoženie istiny 929,33 eura s príslušenstvom na základe vykonateľného exekučného titulu - výkazu nedoplatkov Všeobecnej zdravotnej poisťovne, a.s., č.2006000111 zo dňa 02.03.2020. Dňa 02.12.2021 vydal súdny exekútor upovedomenie o začatí exekúcie, ktorým upovedomil povinného, že exekúcia sa vykoná prikázaním pohľadávky z účtu povinného v banke. Povinný prevzal upovedomenie o začatí exekúcie dňa 19.12.2021. Dňa 11.01.2022 súdny exekútor vydal exekučný príkaz prikázaním pohľadávky z účtu č. I. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, I. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, I. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX a I. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, vedených u žalovaného. Zároveň prikázal banke po doručení tohto exekučného príkazu odpísať pohľadávku vo výške 929,33 eura a jej príslušenstva, t. j. nákladov spojených s uplatnením pohľadávky 10,- eur a trovy exekútora vo výške 297,60 eur vrátane DPH z účtu povinného na účet súdneho exekútora. Dňa 21.01.2022 súdny exekútor vydal upovedomenie o ukončení predmetnej exekúcie z dôvodu, že vymáhaný nárok vrátane trov exekúcie bol v plnej výške vymožený. Povinný prevzal upovedomenie dňa 07.02.2022. Z uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17CoEk/3/2024 zo dňa 30.05.2024 vyplývalo, že oprávnený Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s. podala proti povinnému - žalobcovi, návrh o vymoženie istiny 1.239,21 eura s príslušenstvom, ktorá exekúcia je vedená pod 433EX 384/21 súdnym exekútorom JUDr. Petrom Stodolom. Súd uznesením sp. zn. 17CoEk/3/2024 zo dňa 30.05.2024 návrh povinného na prerušenie konania zamietol a uznesenie súdu prvej inštancie o zamietnutí námietok neprípustnosti exekúcie prikázaním pohľadávok z účtov v banke zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň uložil súdu prvej inštancie posúdiť podanie povinného ako podnet na vydanie príkazu na odblokovanie účtu v banke a vydať príkaz na odblokovanie úverového účtu z dôvodov hodných osobitného zreteľa spočívajúcich v zistení, že napriek oznámeniu banky, že majiteľom účtu je povinný, vyšlo dodatočne najavo, že účet je síce vedený na meno a priezvisko povinného, nie je však jeho majiteľom s oprávnením s účtom disponovať.

5. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že dňa 11.04.2016 uzavrel žalovaný so žalobcom ako stavebným sporiteľom zmluvu o stavebnom sporení č. 4547055 6 01 s

cieľovou sumou 34.600,- eur. Žalovaný sa zaviazal zriadiť a viesť stavebnému sporiteľovi účet a pripisovať úroky k vkladom. Stavebný sporiteľ sa zaviazal vkladať na účet stavebného sporenia peňažné prostriedky a prenechať ich na spravovanie banke v zmysle platných právnych predpisov. Následne dňa 14.05.2016 uzatvoril žalovaný ako veriteľ so žalobcom ako dlžníkom zmluvu o úvere na bývanie č. 4547055 6 01, na základe ktorej bol žalobcovi na preklopenie obdobia, kým splní všetky podmienky na pridelenie cieľovej sumy a poskytnutie stavebného úveru, poskytnutý medziúver č. 4547055 0 03 vo výške 34.600,- eur. Pri dodržaní zmluvných dojednaní sa medziúver zúčtuje bez osobitnej dohody s nasporenou sumou na účte stavebného sporenia, čím sa medziúver zmení na stavebný úver pod č. 4547055 6 01 vo výške 20.540,78 eura. Medziúver č. 4547055 0 03 bol poskytnutý na dobu určitú v celkovej výške 34.600,- eur s úrokovou sadzbou medziúveru vo výške 3,99 % p. a. s výškou mesačnej splátky 115,05 eura a počtom splátok do pridelenia cieľovej sumy: 224, so splatnosťou jednotlivých splátok úrokov z medziúveru 15. deň mesiaca. Vklady na účte stavebného sporenia slúžia na vytvorenie kapitálu vo forme nasporenej sumy, ktorý bude použitý ako jednorazová splátka medziúveru pri pridelení cieľovej sumy, pričom nezaručuje splatenie celkovej výšky úveru poskytnutého podľa tejto zmluvy. Nasporená suma na účte stavebného sporenia sa v prípadoch zúčtovania, ak toto zúčtovanie nastane z rôznych dôvodov, považuje za splátku úveru, ktorú je veriteľ oprávnený jednostranne zúčtovať a inkasovať z účtu stavebného sporenia.

6. Listami zo dňa 18.01.2022 a 15.06.2022 žalovaný oznámil žalobcovi, že na základe exekučného príkazu na vykonanie exekúcie príkazom pohľadávky z účtu v banke č. 433EX 1378/21 a 433EX 72/22, ktoré vydal súdny exekútor JUDr. Peter Stodola, z jeho účtu stavebného sporenia č. 4547055 6 01 žalovaný odúčtoval sumu vymáhaných pohľadávok vo výške 1.236,93 eura a 692,- eur v prospech účtu uvedeného v exekučnom príkaze.

7. Žalobca výzvou zo dňa 15.07.2024 vyzval žalovaného na úhradu odúčtovanej sumy vo výške 1.928,93 eura v lehote do 7 dní od prevzatia výzvy. Žalovaný mu dlžnú sumu doposiaľ neuhradil. Žalobca preto voči žalovanému podal žalobu domáhajúc sa svojho nároku titulom náhrady škody. V priebehu konania žalobca uviedol, že jeho vzťah so žalovaným vyplýva zo záväzkovo-právneho vzťahu. V danej veci sa však súd stotožnil s tvrdením žalovaného, že odúčtovaním finančných prostriedkov v rámci exekučného konania predstavuje nárok žalobcu na náhradu škody, keď podľa žalobcu škoda mu vznikla protiprávnym konaním žalovaného. Pod pojmom škody treba rozumieť ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a ktorá je objektívne vyjadriteľná peniazmi ako všeobecným ekvivalentom.

8. Súd predtým ako pristúpil ku skúmaniu opodstatnenosti samotného nároku žalobcu, zaoberal sa otázkou premlčania, ktorú námietku premlčania vzniesol vo veci žalovaný. Zásada hospodárnosti konania musí viesť konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premlčania vzhľadom na to, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov.

9. Premlčanie je objektívnou skutočnosťou nezávislou na vedomosti veriteľa či dlžníka. Vyžaduje márne uplynutie premlčacej doby stanovenej zákonom spojené s nevykonávaním subjektívneho práva veriteľom. Podľa súčasnej právnej teórie i praxe samotným uplynutím premlčacej doby v spojení s nevykonávaním práva oprávneným subjektom sa na právnom vzťahu dlžníka a veriteľa v zásade nič nemení. Právo veriteľa (aj keď premlčané) naďalej existuje a povinnosť dlžníka splniť dlh naďalej trvá. Subjektívne právo veriteľa zostáva i po márnom uplynutí premlčacej doby vybavené nárokom ako kvalitatívnou zložkou subjektívneho práva zaručujúcou jeho vynutiteľnosť na súde alebo inom príslušnom orgáne, prípadne vynutiteľnosť svojpomocou oprávneného. Márne uplynutie premlčacej doby má za následok vznik oprávnenia pre dlžníka vzniesť pred súdom námietku premlčania a spôsobiť tak zánik nároku. Pokiaľ dlžník námietku premlčania skutočne účinne vznesie, dochádza v okamihu jej vznesenia k zániku nároku. V medziobdobí od okamihu, v ktorom sa právo premlčalo, do okamihu účinne vznesenej námietky premlčania ide o tzv. podmienený nárok, to znamená nárok, ktorý môže na základe námietky premlčania zaniknúť (Eliáš K. a kol. : Občanský zákoník - Veľký akademický komentár, 1. svazek. Linde Praha, a.s., 2008, str. 415).

10. Účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť svoje povinnosti. Ak uplynula zákonom stanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej stanoveným spôsobom svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe

oprávnenie vzniesť námietku premlčania a tým dosiahnuť stav, v rámci ktorého sa už oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať na súde svojho práva. Následkom účinne vznesenej námietky premlčania v občianskom súdnom konaní je, že premlčané právo nemožno oprávnenému priznať (§ 100 ods. 1 tretia veta Občianskeho zákonníka). S prihliadnutím na zásadu hospodárnosti konania súd posudzuje prednostne opodstatnenosť vznesenej námietky premlčania ešte pred prípadným zisťovaním výšky škody resp. nároku (porovnaj R 29/1983).

11. Pri právach na náhradu škody ustanovuje Občiansky zákonník premlčaciu dobu v § 106, a to kratšiu subjektívnu, v odseku 1, a dlhšiu objektívnu, v odseku 2. Ich začiatok je upravený odlišne. Ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému ešte plynie druhá premlčacia doba. Podľa ustanovenia § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Občiansky zákonník v tomto ustanovení viaže premlčanie práva uplynutím subjektívnej dvojročnej premlčacej doby na podmienku vedomostí poškodeného a) o škode (nie iba o protiprávnom úkone, či o škodnej udalosti) ako určitej majetkovej alebo nemajetkovej ujme určitého druhu a rozsahu, ktorú možno objektívne vyčíslieť v peniazoch do takej miery, aby poškodený mohol svoj nárok na náhradu škody uplatniť aj na súde; okamih vzniku škody, resp. vedomosť poškodeného o škode sa pritom nemusí zhodovať s okamihom škodnej udalosti, či s protiprávnym konaním, b) o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá, t.j. o zodpovedajúcom subjekte. Pri posudzovaní otázky, kedy sa poškodený dozvedel o tom, kto za škodu zodpovedá, treba vychádzať z preukázanej skutočnej vedomosti poškodeného. Objektívna premlčacia doba (ods. 2 § 106 OZ) je trojročná a len ak ide o škodu spôsobenú úmyselne platí desaťročná premlčacia doba.

12. V zmysle uvedeného sa súd prvej inštancie primárne zaoberal námietkou premlčania uplatneného nároku vznesenou žalovaným. Žalobca vo veci potvrdil a vlastne aj sám spolu so žalobou doložil, že žalovaný dňa 18.01.2022 vyhotovil oznámenie o odúčtovaní peňažných prostriedkov na základe exekučného príkazu na vykonanie exekúcie príkazáním pohľadávky z účtu v banke pod č. 433Ex 1378/2021 s tým, že odúčtovaná suma vymáhanej pohľadávky bola vo výške 1.236,93 eura. Vo veci žalobca potvrdil doručenie tohto oznámenia a rovnako aj oznámenia o odúčtovaní peňažných prostriedkov na základe exekučného príkazu zo dňa 15.06.2022, ktorým žalovaný oznámil žalobcovi, že na základe exekučného príkazu na vykonanie exekúcie príkazáním pohľadávky z účtu v banke č. 433Ex 72/2022 odúčtoval sumu vymáhanej pohľadávky oprávneného vo výške 692,- eur v prospech účtu uvedeného v exekučnom príkaze. Z uvedeného teda vyplývalo, že žalobca sa dozvedel o odúčtovaní uvedených súm z oznámení žalovaného, ale tiež dorúčením upovedomenia o ukončení exekúcie vedenej pod sp. zn. 433Ex 1378/2021 doručenej žalobcovi dňa 07.02.2022 a upovedomenia o ukončení exekúcie vedenej pod sp. zn. 433Ex 72/2022 doručenej žalobcovi dňa 06.07.2022. Nakoľko žalobca vo veci si uplatnil nárok na náhradu škody podaním žaloby na tunajšom súde dňa 07.08.2024, urobil tak po márnom uplynutí dvojročnej premlčacej doby. Preto súd prvej inštancie vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného považoval za dôvodnú a žalobu zamietol.

13. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP tak, že žalovanému, vzhľadom na jeho úspech v konaní, priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške, nakoľko nezhliadol žiadne z dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 257 CSP, pre ktoré by bolo možné žalovanému, ako úspešnej strane náhradu trov konania nepriznať. Trovy konania v danom prípade pozostávajú z odmeny právneho zástupcu žalovaného za zastupovanie. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

14. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, namietajúci, že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal pritom na § 112 Občianskeho zákonníka, § 3 písm. e) zákona o ochrane spotrebiteľa, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo 80/2020, článok 6 Dohovoru ESLP, rozhodnutie ESLP Vetrenko v. Moldavsko, rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 243/07, IV.ÚS 115/03, III.ÚS 119/03, III.ÚS 209/04, nálezy Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 311/07, I.ÚS 269/05, III.ÚS 192/09. Poukázal taktiež na priebeh konania, majúci pritom za to, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje v celom rozsahu za nesprávne právne odôvodnený, keď súd izolovaným výkladom zákona bez nadväznosti na iný, dospel k mylným záverom. Žalobca v žalobe, aj vo vyjadrení aj na súdnych pojednávaniach uvádzal, že nárok na škodu založil na súdnom rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17CoEk/3/2024, kde sa v exekučnom konaní domáhal, že nie je majiteľom účtu, v ktorom ho uvádzala žalovaná v exekučnom

konaní ako majiteľa, pričom ten rozhodol, že vzťah majiteľa predmetného účtu, z ktorého odúčtoval prostriedky nie je a jedná sa o úverový účet žalobcu, kde uhradil splátky úveru. Ak by premlčacia lehota plynula tak, ako uviedol súd prvej inštancie, teda od vzniku škody, ktorú mal spôsobiť žalovaný, teda oznámením o odúčtovaní a bola 2 roky, tak vo svojej podstate by spotrebiteľ, ak by aj hneď nasledujúci deň po tom, ako sa dozvedel o škode, podal žalobu na inom súde, bol by odkázaný, aby tento iný súd právoplatne rozhodol v lehote 2 rokov a v tejto lehote by aj musel podať žalobu ako spotrebiteľ na priznanie škody, ak by ju súd nestihol v uvedenej lehote, spotrebiteľ by tak podľa rozhodnutia súdu sa síce domáhať mohol, ale by bola podľa neho premlčaná, čím by stačilo banke vzniknúť námietku a súd by ju len potvrdil. Takáto úvaha podľa neho znamenala, že spotrebiteľ by sa práva na náhradu škody nedočkal alebo len ojedine v tom prípade, ak by súd v prospech spotrebiteľa stihol rozhodnúť do lehoty 2 rokov. Mal za to, že premlčacia lehota nezávisela na vôli spotrebiteľa, ale viazanosťou právoplatného rozhodnutia súdov v 2 ročnej lehote a to vrátane aj náhrady škody na základe iného rozhodnutia a rýchlosti rozhodovania iného súdu. Nebratie do úvahy uvedených skutočností je právne neodôvodnené až arbitrárne, pričom vedie k neodôvodnenému záveru, kde súd nerešpektoval § 3 zákona o ochrane spotrebiteľa, jeho nároku žalobcu z tohto zákona a izolovaným výkladom OZ vynechal jeho časť. Súd znemožnil právo na súdnu ochranu žalobcovi, neodôvodnenými závermi, kde sa len stotožnil so žalovaným, pričom nebral na zreteľ skutočnosti, od ktorých sa domáhal nároku žalobca, poukazoval od ktorých nárok uplatnil. Odôvodnenie súdu tak absentuje logickej úvaha, ako sa mohol spotrebiteľ domáhať práva podľa § 3, ak bol úspešný, ak takéto rozhodnutie sp. zn. 17CoEk/3/2024 uvedenej lehoty premlčania uvedeného súdu mu vôbec doručené nebolo, táto skutočnosť aj vyplývala z jeho samotného uznesenia, kde mu bolo doručené 08.08.2024. Izolovaným výkladom OZ tak dospel k neodôvodnenému záveru o podaní žaloby spotrebiteľa po premlčacej lehote, pričom nebral na zreteľ, že spotrebiteľ sa bránil v inom súde, kde bol úspešný a na základe uvedeného sa domáhal práva náhrady škody na tomto súde, pričom takéto ignorovanie skutočností súdu mohlo až viesť k prietahom v konaní a napomáhaniu strane sporu. Súd prvej inštancie porušil právo žalobcu na spravodlivý súdny proces, ústavné právo na súdnu ochranu. V neposlednom rade sa súd absolútne nevysporiadal s námietkou žalobcu, že sa jedná o skutočnú škodu a škoda vychádza zo záväzkového právneho vzťahu dojednania zmluvy o úvere na bývanie medzi žalobcom a žalovaným, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou a žalovaný túto zmluvu porušil tým, že na základe nej ho uviedol ako majiteľa účtu, odúčtoval prostriedky z tejto zmluvy z úverového účtu, kde premlčacia lehota vznikajúca z nárokov porušenia zmluvy podľa OZ je 3 ročná a plynú odkedy sa právo mohlo uplatniť prvýkrát. Túto námietku uvádzal aj senát Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17CoEk/3/2024, kde rozhodoval o zmluve o úvere na bývanie, práve preto, pretože žalovaný na základe nej uvádzal vzťah majiteľa účtu a na základe takéhoto mylného výkladu zmluvy odúčtoval žalovaný finančné prostriedky z úverového účtu žalobcu, pričom súd rozhodol, že takýto vzťah tu nie je. Absentuje zdôvodnenie, z čoho škoda vychádza a podľa toho, či ide o 3 – ročnú alebo 2- ročnú premlčaciu lehotu. Navrhol, aby nadriadený súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil v celom rozsahu a ak je to možné, prideliť inému sudcovi, prípadne zabezpečiť nestrannosť kauzálne iného okresného súdu.

15. K odvolaniu žalobcu zaslal písomné vyjadrenie žalovaný, považujúc napadnutý rozsudok za správny. Súd správne posúdil námietku premlčania podanú zo strany žalovaného. Považoval za nesprávne tvrdenie, že žalobca si môže uplatňovať nárok na náhradu škody postupom podľa § 3 zákona o ochrane spotrebiteľa až potom ako spotrebiteľ bude úspešný v ochrane svojich práv, čo má vraj preukazovať rozhodnutie KS BB sp. zn. 17CoEk/3/2024. V prvom rade bolo potrebné uviesť, že tento postup sa rieši v prípade nároku spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie, a nie v prípade nároku na náhradu škody, čo je predmetom tohto konania. V druhom rade, žalobca nepreukázal, že na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti v oblasti ochrany spotrebiteľa, nakoľko spomínané rozhodnutie KS BB takýmto rozhodnutím určite nie je. Krajský súd BB v danom prípade rozhodoval v exekučnom konaní, kde žalovaný ani nebol účastníkom konania, čiže voči žalovanému si v žiadnom prípade žalobca ako spotrebiteľ úspešne neuplatnil žiadne porušenie práva alebo povinnosti v oblasti ochrany spotrebiteľa. Okrem toho mal za to, že žalobca v odvolaní uviedol, že náhrada škody, ktorú si žalobou uplatnil, vychádza zo záväzkového právneho vzťahu dojednania zmluvy o úvere na bývanie medzi žalobcom a žalovanou, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou, a tak podľa jeho názoru by mala byť pre daný prípad premlčacia lehota 3 roky, nie 2 ročná. Uvedené tvrdenie žalobcu nemá však oporu v zákone. Pre daný prípad súd prvej inštancie správne aplikoval ust. § 106 ods. 1 OZ t.j. dvojročnú subjektívnu lehotu, nakoľko sa žalobca o škode- odúčtovaní peňažných prostriedkov zo svojho účtu dozvedel viac ako 2 roky pred podaním žaloby. Sám žalobca potvrdil doručenie oznámení o odúčtovaní peňažných prostriedkov zo dňa 18.01.2022 a zo dňa 15.06.2022, pričom súd správne uviedol, že tieto oznámenia aj sám

žalobca priložil k žalobe. Vzhľadom na uvedené žalovaný považoval odvolanie žalobcu za nedôvodné, a preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

16. Ďalšie písomné vyjadrenie podané nebolo.

17. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), posudzujúc odvolanie žalobcu, po zistení, že v danom prípade boli splnené podmienky na podanie odvolania podľa § 361 ods. 1 CSP a po zistení, že odvolanie spĺňa náležitosti podľa § 363 CSP, viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), rovnako tak viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval si to dôležitý verejný záujem, s následným verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP), keď dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť ako vecne správny.

18. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 3 CSP, odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

19. Predmetom konania je žaloba, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu sumu vo výške 1.928,93 eura, úrok z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 1.236,93 eura od 18.01.2022 do zaplatenia a úrok z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 692,- eur od 15.06.2022 do zaplatenia. Žalobu podal z dôvodu, že dňa 18.01.2022 žalovaný vyhotovil a zaslal žalobcovi oznámenie, v ktorom uviedol, že odúčtoval na základe exekučného príkazu 433EX 1378/21 z účtu stavebného sporenia žalobcu č. 4547055601 sumu 1.236,93 eura. Dňa 15.06.2022 žalovaný vyhotovil a následne zaslal žalobcovi oznámenie, že na základe exekučného príkazu 433EX 72/22 odúčtoval z účtu stavebného sporenia žalobcu č. 4547055601 sumu 692,- eur. Dňa 15.07.2024 zaslal žalobca žalovanému výzvu na úhradu tejto pohľadávky. Žalovaný výzvu prevzal dňa 16.07.2024, pohľadávku v stanovenej lehote neuhradil. Ďalej v žalobe uviedol, že vzťah majiteľa účtu je vzťahom, kde veriteľ je majiteľ účtu a banka dlžník. Z vyššie uvedeného vyplývalo, že žalovaný má povinnosť označiť len účty, ktorých je majiteľ žalobca, resp. takýto zmluvný vzťah je prítomný. Žalovaný označil 4547055601 (I. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX) účet v zmluve na úvere na bývanie č. 4547055601, kde má žalobca povinnosť uhrádzať dlh z predmetného úveru. Žalobca, ale majiteľom predmetného účtu nie je, nakoľko jednak absentuje vzťah nadradenosti majiteľa účtu. Účet uvedený v zmluve o úvere na bývanie je úverový účet, kde má povinnosť uhrádzať splátky z úveru. Žalovaný tak na základe spotrebiteľského vzťahu úveru na bývanie odúčtoval z úverového účtu splátky úveru žalobcu, pričom sa jednalo o úverový účet a účet ktorým nie je majiteľ žalobca. Žalovaný tak odúčtoval finančné prostriedky zo splátok úveru na bývanie, pričom k uvedenému nemal žiaden právny dôvod, čím spôsobil žalobcovi škodu spolu vo výške 1.928,93 eura. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17CoEk/3/2024, v zmysle ktorého nebolo možné viesť exekučné konanie na uvedený účet, nakoľko zo zmlúv žalobca nie majiteľom účtov napriek skutočnosti, že tak žalovaný majiteľa účtov uvádza. Žalovaný v priebehu súdneho konania vzniesol námietku premlčania. Súd prvej inštancie zaoberajúc sa prioritne námietkou premlčania, vo veci samej rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že žalobu zamietol. Dôvodil tým, že žalobca si vo veci uplatnil nárok na náhradu škody až po márnom uplynutí dvojročnej premlčacej doby, preto vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného, považoval za dôvodnú. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, namietajúc, že v podanej žalobe sa domáhal náhrady škody, pričom tú odôvodňoval tým, že žalovaný odúčtoval z jeho úverového účtu finančné prostriedky exekútorovi. Nárok dôvodil postupom podľa § 3 zákona o ochrane spotrebiteľa, vychádzajúc pritom z rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17CoEk/3/2024 a od doručenia rozhodnutia žiadal počítať začiatok plynutia premlčacej doby.

20. Po prejednaní veci, viazaný odvolacími dôvodmi a námietkami, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, správne zistil skutkový stav, vec správne

posúdil po právnej stránke, preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP). Odvolací súd sa plne stotožňuje s dôvodmi súdu prvej inštancie uvedenými v napadnutom rozsudku, na tieto poukazuje ako na správne a preto ich nebude duplicitne opakovať (§ 387 ods. 2 CSP). Rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za správne, skutkovo a právne zdôvodnené s tým, že následne sa odvolací súd obmedzil už len na doplnenie dôvodov podporujúcich vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia, zameriavajúc sa pritom na podstatnú odvolaciu argumentáciu žalobcu.

21. Základ odvolacej argumentácie žalobcu sa týkal záveru súdu o uplynutí premlčacej doby, namietajúc pritom, že nárok na náhradu škody dôvodil postupom podľa § 3 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorý vznikol rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17CoEk/3/2024 a vychádzal z porušenia záväzkovo-právneho vzťahu, v rámci ktorého je 3 ročná premlčacia lehota. S takýmto právnym posúdením nesúhlasil súd prvej inštancie a ustálil, že odúčtovanie finančných prostriedkov v rámci exekučného konania predstavuje nárok žalobcu na náhradu škody, keď podľa žalobcu škoda mu vznikla protiprávnym konaním žalovaného a v rámci takto ustáleného nároku skúmal, či vznesená námietka premlčania bola dôvodná alebo nedôvodná. Odvolací súd považoval právny názor súdu prvej inštancie za správny a rovnako tak mal za to, že otázku premlčania v danom prípade bolo potrebné posúdiť podľa ustanovení občianskeho práva, najmä § 106 OZ upravujúceho premlčaciu dobu práva na náhradu škody.

22. Pokiaľ išlo o začiatok plynutia premlčacej doby, odvolací súd uvádza, že pri premlčaní práva na náhradu škody je ustanovená kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna a objektívna. Začiatok plynutia subjektívnej a objektívnej premlčacej doby je stanovený odlišne, na sebe nezávisle, a ich plynutie a skončenie je tiež vzájomne nezávislé. Subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby, ktorú nemožno prekročiť. Vzájomný vzťah týchto lehôt je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému plynie druhá premlčacia doba. Objektívna premlčacia doba je trojročná a začína plynúť od okamihu škodovej udalosti (§ 106 ods. 3 OZ). Subjektívna premlčacia doba je dvojročná a pre začatie jej plynutia je významný primárny subjektívny prvok (§ 106 ods. 2 OZ) pozostávajúci z dvoch zložiek. Prvou je, kedy sa poškodený dozvie o škode, pričom sa vyžaduje preukázaná vedomosť poškodeného o vzniknutej škode určitého druhu a rozsahu do tej miery, aby mohol svoj nárok uplatniť, vyčíslieť na súde žalobou (okamih vzniku škody, resp. vedomosť poškodeného o tejto škode sa pritom nemusí kryť s okamihom škodovej udalosti, resp. protiprávnym konaním). Druhou je, kedy sa poškodený dozvie o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá. Pre vzťah objektívnej a subjektívnej premlčacej doby platí zásada, že doba so subjektívne stanoveným začiatkom nemôže skončiť neskôr, ako doba s objektívne určeným začiatkom, ale môže skončiť najneskoršie s ňou. V tejto súvislosti možno rozlišovať medzi tromi prípadmi, ktoré môžu nastať, a to začiatok subjektívnej doby nastane v priebehu objektívnej doby a do jej skončenia tiež uplynie celá subjektívna doba. Ak sa právo premlčí uplynutím subjektívnej doby, na ďalšie plynutie objektívnej doby sa už neprihliada. Druhá situácia je tá, že začiatok subjektívnej doby nastane v priebehu objektívnej doby, ale do jej skončenia uplynie iba časť subjektívnej doby a ďalšia časť až po jej skončení, právo sa premlčí uplynutím objektívnej doby. Tretia situácia, ktorá môže reálne nastať je tá, že začiatok subjektívnej doby nastane až po skončení objektívnej doby. Právo sa premlčalo uplynutím objektívnej premlčacej doby a subjektívna doba nemá v tomto prípade právny význam (obdobne sp. zn. 1Obo/3/2020, 4Obo/12/2020).

23. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, aj odvolací súd bol toho názoru, že najneskôr sa poškodený (t.j. žalobca) o škode dozvedel a to o jej vzniku a rozsahu tak, že ju mohol aj uplatniť na súde doručením upovedomenia o ukončení exekúcie vedenej pod sp. zn. 433Ex 1378/2021 doručenej žalobcovi dňa 07.02.2022 a upovedomenia o ukončení exekúcie vedenej pod sp. zn. 433Ex 72/2022 doručenej žalobcovi dňa 06.07.2022. Od týchto dátumov, t.j. od 07.02.2022 a od 06.07.2022 začala žalobcovi plynúť objektívna trojročná premlčacia doba. Z týchto podaní (upovedomení) sa však žalobca dozvedel aj o tom, že k odúčtovaniu došlo zo strany žalovaného (teda získal aj vedomosť, kto za ním tvrdenú vzniknutú škodu zodpovedá), v dôsledku čoho bolo potrebné ustáliť, že aj subjektívna premlčacia doba začala žalobcovi plynúť rovnako a uplynula dňa 07.02.2024 a dňa 06.07.2024. Keďže žaloba bola podaná až 07.08.2024 na súde prvej inštancie voči žalovanému, bolo potrebné ustáliť, že bola podaná po uplynutí subjektívnej premlčacej doby. Žalovaný vzniesol námietku premlčania, v dôsledku čoho súd prvej inštancie správne ustálil jej dôvodnosť. Nevyhnutným následkom premlčania nároku žalobcu na náhradu škody pred jeho uplatnením na súde v spojení so splnením predpokladu vznesenia námietky premlčania žalovaným v priebehu súdneho konania, je zamietnutie žaloby.

24. Čo sa týkalo rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17CoEk/3/2024 zo dňa 30.05.2024, z neho podľa názoru odvolacieho súdu vyplývalo len to, že úlohou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude posúdiť podanie povinného (v danej veci žalobcu) ako podnet na vydanie príkazu na odblokovanie účtu v banke – IBAN: I. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX a IBAN: I. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX a pristúpiť k postupu podľa § 32 EP a § 96 ods. 4 veta druhá a nasledujúce EP, t.j. podľa § 32 EP uložiť súdnemu exekútorovi vykonanie potrebného opatrenia (ak tak medzičasom súdny exekútor neučiní sám) – vydanie príkazu na odblokovanie úverového účtu – IBAN: I. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX z dôvodov hodných osobitného zreteľa spočívajúcich v zistení, že napriek oznámeniu banky, že majiteľom účtu je povinný, vyšlo dodatočne najavo, že účet je síce vedený na meno a priezvisko povinného, nie je však jeho majiteľom s oprávnením s účtom disponovať, povinný teda nemá pohľadávku z tohto účtu. Zhrnúc vyššie uvedené, odvolací súd bol toho názoru, že z predmetného rozhodnutia nevyplývalo porušenie zmluvnej, ako ani mimozmluvnej povinnosti žalovaného vo vzťahu k žalobcovi, ktoré by zakladalo vznik nároku na náhradu škody, a preto ani od doručenia predmetného rozhodnutia nebolo možné vo vzťahu k žalovanému počítať začiatok plynutia odvolacej lehoty. Vo vzťahu k žalovanému nebola týmto rozhodnutím konštatovaná žiadna udalosť, ktorá by zakladala nárok na náhradu škody vo výške odúčtovaných finančných prostriedkov. Uvádzaným rozhodnutím bol daný len pokyn súdnemu exekútorovi na odblokovanie úverového účtu, dôvodiac tým, že dodatočne vyšli najavo (teda ani súdny exekútor tieto skutočnosti nemohol vedieť, nakoľko ich povinný nenamietal) dôvody hodné osobitného zreteľa. Navyiac, neobstála ani námietka porušenia zmluvných ustanovení, týkajúcich sa spotrebiteľskej zmluvy, pretože Krajský súd v Nitre rozsudkom č.k. 11CoCsp/1/2024-246 zo dňa 22.05.2024 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Nitra č.k. 36Csp/201/2022-154 zo dňa 12.09.2023 konštatoval, že žalovaný neporušil žiadne ustanovenia zákona ani zmluvné ustanovenia a nebolo sporu o tom, že žalobca bol majiteľom sporného účtu, nedostatok jeho dispozície so sporným účtom v rámci exekučného konania nenamietal. Námietky proti exekúcii vzniesol až neskôr, pričom žalovanému ich oznámil až oznámením zo dňa 02.08.2022, teda už týmto dňom aj preukázateľne vedel o dôvodoch na možné dodatočné odblokovanie sporného účtu. Uvedené rozhodnutia navyiac, nepreukázali ani porušenie povinností žalovaného pri realizácii exekučných príkazov exekútora, pričom však, pre vzhľadnutie dôvodnosti vznesenej námietky premlčania ako dôvodu zamietnutia žaloby, existencia (dôvodnosť) uplatňovaného nároku žalobcu (z hľadiska hospodárnosti konania) posudzovaná v spore vôbec nebola.

25. Rovnako tak neobstála námietka, že by súd prvej inštancie mal pri právnom posúdení vychádzať z § 3 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa (podľa citácie zákonného ustanovenia, asi mal odvolateľ na myslí zákon č. 108/2024 Z.z.), nakoľko toto ustanovenie je možné aplikovať len na vzťahy po 01.07.2024 (viď. prechodné ustanovenia, predtým primerané finančné zadost'učinenie upravoval § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.) a taktiež nárok na primerané finančné zadost'učinenie možno uplatňovať len vtedy, ak sa preukáže, že žalovaný porušil právo spotrebiteľa alebo povinnosti v oblasti ochrany spotrebiteľa. Žiadne takéto porušenie práva alebo povinnosti konštatované vo vzťahu žalobcu a žalovaného nebolo, preto domáhanie sa aplikácie predmetného ustanovenia bolo nedôvodné, nezakladalo nárok na náhradu škody, ktorej sa žalobca v predmetnom konaní domáhal.

26. Záverom odvolací súd dodáva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach uvedené konštantne pripomína a odvolací súd sa s týmto v plnej miere stotožňuje, preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo strany sporu na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05). Navyiac, z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že súd prvej inštancie jasne uviedol, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Následne jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, a ako vec právne posúdil, čím aj podľa názoru odvolacieho súdu naplnil všetky atribúty, aby jeho odôvodnenie bolo presvedčivé. Odvolací súd teda dospel k záveru, že súd prvej inštancie odôvodnil svoje rozhodnutie v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP, pričom dostatočným spôsobom a zároveň rozsiahlo odôvodnil rozhodnutie, uviedol zásadné dôvody podstatné pre rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj myšlienkovú líniu, ktorou sa súd prvej inštancie riadil

pri právnom posúdení veci. Odvolací súd je tiež toho názoru, že odôvodnenie rozhodnutia obsahuje základné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie, spĺňa parametre zákonného odôvodnenia a za existujúci odvolací dôvod nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu, ale len to, že by ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, ktorá situácia v predmetnej veci však nenastala. Samotná skutočnosť, že odôvodnenie nezodpovedá predstavám strany sporu, nezakladá vadu jeho odôvodnenia.

27. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 a 3 CSP ako vecne správne potvrdil.

28. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 1 CSP v súvislosti s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní plne úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči neúspešnému žalobcovi v rozsahu 100%. Dôvody hodné osobitného zreteľa žalobca v rámci odvolacieho konania netvrdil, ako ani ich odvolací súd nevzhladol. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia o odvolaní v zmysle § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

29. Odvolací súd prijal toto rozhodnutie v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).